

Blakman konge

1. Blakman konge vågner om nat,
fortæller han sine drømme:
"I fulde femten vintre
er mig ej sligt forekommet."

*Det klager den svend,
som fangen ligger på hede.*
2. "Mig tyktes jeg var på Birtingshald
og sloges med bjørne tre;
jeg slog dem neder under mig;
jeg vognede alle de."
3. Siden var jeg på Birtinghald
og sloges der med en løve.
Den løve trådte mig under sig,
rev mig alt med sine kløve."
4. Dertil svared den kæmpe god,
som kongen tjente tilrede:
"Min herre, I agte det ingenlunde,
de drømme have intet sæde."
5. Det var Blakman konge,
sit folk monne sammenkalde:
"En konge bør at holde sit ord,
skulle han end sejrløs falde."
6. Hjem da kom det sendebud;
han monne ikke længer dvæle;
ingen høg og ingen hund
kunne hannem ad vejen følge.
7. "Her sidder du unge Ulf van Jern,
og kanst du noget at skøde;
i morgen udi Birtingshald
der vil min herre dig møde."
8. Op da stod de kæmper,
de bad da sadle deres heste.
Meldte det Vidrik Verlandsøn:
"I sadle mig den bedste."
9. De droge ud af Holsterby
og frem af Holsterbymyre.
Man talte vel atten tusinde mænd,
vare læste i brynje dyre.
10. De rede frem for Birting
og gennem Birtings by,
og der sloge de deres folk i ring;
gjorde Vidrik til hovedsmand påny.
11. De gjorde dennem en firkant orden,
det kunne hver mand vel se;
hundrede og tredive og fire til
stod der i hver en led."
12. Hundrede og tredive og fire til
i hver en led monne komme;
men fyrretyve og fire til
så vare de kæmper fromme.
13. På Birtingshede slog de deres fane,
en løve så man der flyve.
Der var så mangen uskyldig mand,
som der måtte lade sit liv.
14. Det var Vidrik Verlandsøn,
og han hug i så fast;
fem og ni og tøsser ti
han hug i hvert et kast.
15. Det var Blakman konge,
han så sig om iblandt alle:
"Monne ikke Vidrik være her med?
Hvi monne mit folk så falde?"
16. Det var Blakman konge,
han blev i kinderne bleg:
"Havde jeg det tilforne vidst,
da havde jeg skyet den leg?"
17. Vil nu lykken så sig give,
at jeg skal sejrløs falde,
da skal jeg mandelig værge mig,
så det skal spørges blandt alle."
18. Det var Blakman konge,
han blev i huen så mod;
han hug der ned de kæmper to,
de fulde for Vidriks fod.
19. Det var Vidrik Verlandsøn,
for ham blev kongen bang:

- “Vilt du have dit liv i dag,
da skalt du være min fange.
20. Du skalt få det bedste fængsel,
som nogen konge lyster;
jeg vil give dig Brattingsborg,
dertil min yngste søster.”
21. “Jeg haver mig en jomfru fæst,
kongens datter af Frankerige;
hun skal det aldrig spørge,
at jeg for en skal vige.”
22. “Hør det Vidrik Verlandsøn,
her er slet ingen nød,
du est en kæmpe, hvoraf går sagn,
for din hånd vil jeg dø.”
23. Så lagde han om sin gyldne hjelm
den silketråd hin røde:
“Hug nu, Vidrik Verlandsøn,
jeg håber, det skal ikki bløde.”
24. Vidrik taler til sit sværd:
“Mimmering, monne du noget due?
Det var aldrig i femten år,
jeg hug af vredere hue.”
25. Vidrik drog sit gode sværd,
som det var bundet i kavle;
- han hug på Blakman konge så hart,
at odden stod i hans navle.
26. Det var Vidrik Verlandsøn,
han hug og ikke han hødte;
han hug på Blakman konge så hart,
at odden i sadelen mødte.
27. Meldte det Vidrik Verlandsøn,
han blev i kinderne rød;
det var stor ynk at se derpå,
at slig en kæmpe skulde dø.
28. “Vi tage nu op det kongelige lig,
vi lade det vel begrave;
al ære, ros og værdighed
bør slig en kæmpe at have.
29. Nu haver jeg været i mangen dans
blandt kæmpehænder hårde:
men aldrig jeg tilforne fandt,
den sig så mandelig varde.”
30. Den vise, som I nu have hørt,
den haver nu fanget en ende;
den gjorde Vidrik Verlandsøm;
de kæmper ham fuld vel kende.